

Rytierov posol II

Čosi kváka v tme

Benno, posol rytiera Digoryho, sedel na chrbte svojho koňa. Bolo pravé poludnie a jarné slnko ho príjemne hrialo. Cestoval už dva dni a práve sa nachádzal v neznámych pahorkatinách zhruba na pol ceste medzi Havranovom a hlavným provinčným mestom. V diaľke pred sebou videl tmavé hory. Celkovo mu tieto končiny prišli cudzie. Oproti jeho rodnej Rovinskej Doline ho tu obklopovalo až príliš veľa kopcov.

Prašná cesta, po ktorej išiel viedla do malej dedinky zvanej Horníky. Normálne by zvolil hlavnú trasu do provinčného mesta, ale po nahliadnutí do mapy dospel k názoru, že lepšia a pokojnejšia cesta bude práve cez hory a malú dedinku, kde sa chystal prenocovať. Mal by tam doraziť dnes večer so západom slnka.

Dokonale sa húpал v sedle do rytmu koňa. V hlave si premietal udalosti posledných dní. Sotva dokázal uveriť tomu, čo sa odohralo v meste Havranovo. Okabátil mágov Dračieho ohňa a zobral im priamo z tábora zlatky, aby ich vrátil veľmajstrovi remeselného cechu. Sem tam sa zamyslel, či ho niekto bude podozrievať. Aj to bol jeden z dôvodov, prečo sa rozhodol nepoužiť hlavnú trasu. Čo keď by ho tam niekto spoznal?

Slnko zapadalo za vysoké kopce. Na oblohe sa dali zahliadnuť temné mračná. Zrejme sa blížil dážď. Vzduch sa mierne ochladil presne ako pred búrkou.

Benno konečne dorazil do dediny Horníky. Ležala v kopcoch dobre ukrytá v lone lesa. Tvorili ju možno dva tucty dreveníc. Boli to skromné sedliacke obydlia. Na dvoroch pobehovali sliepky a v blate sa váľali prasatá. Voňalo to tu ako na typickom vidieku.

Dedinčania si ho so záujmom prezerali. Zrejme tu často nechodili poslovia rytierov odetí do krásnej rovnošaty s červeným plášťom.

Nikde nebolo ani stopy po hostinci, či nocľahárni.

Benno odstavil svojho koňa pri stodole na kraji dediny. Zoskočil zo sedla. „Hej!“ zakričal. „Je tu niekto?“

Dvere na stodole sa otvorili. Objavila sa z nich staršia strhaná žena v hnedých sedliackych šatách zaľúľaných od prachu a slamy. Premerala si mladého posla od hlavy po päty. „Kto sa pýta? Prišiel si vyberať dane?“

„Dane? Čo? Nie, ja...“

„A čo teda? Si nahodený ako nejaký kráľovský úradník. Prišiel si chlapov povolať do vojny?“

Máš smolu, môj manžel je mŕtvy už niekoľko týždňov.“

„Nie, nie,“ odpovedal pohotovo Benno. „Cestujem do provinčného mesta a hľadám nocľah.“

„Ach tak,“ odvetila žena. „Volám sa Renáta. Všetci mi hovoria vdova.“

„To je mi ľúto,“ odpovedal mladý posol. „Ja som Benno a som v službách rytiera Digoryho.“ Mierne sa uklonil.

„Čo je ti ľúto? Že som vdova?“ nedbalo mávla rukou. „Môj starý bol ožran. Spadol na neho strom v lese, lebo vypil fľašu pálenky a išiel drevo rúbať. Hňup. Jeho telo nikdy nenašli, len jeho veci. Zožrala ho divá zver.“

„Ehm, no...“ zamrmľal Benno, lebo nevedel čo povedať.

„Jednu zlatku za noc,“ riekla prísne vdova Renáta. „Inak môžeš prespať v lese.“

Benno siahol do koženej kapsy. Mal v mešci ešte nejaké zlatky, ale aj tak sa mu to zdalo byť veľa. Normálne sa v stodole prespávalo za dva, tri strieborné.

Vdova pokračovala: „Zdá sa ti to veľa? Za chlapa a za koňa je to akurát.“

„Zdá sa mi to veľa,“ odpovedal Benno. „Veľa za štós slamy v stodole.“ Chcel ušetriť, lebo vedel, že v provinčnom meste bude draho. Každá zlatka sa tam môže zísť.

„Cítiš to vlhko?“ pýtala sa vdova. „Blíži sa dážď. Chceš radšej zmoknúť?“

„Ach,“ povzdychol si Benno.

„Je tu ešte jedna možnosť,“ navrhla Renáta.

„Aká?“

„Nieкто mi kradne v noci spiecky. Moja stodola a dom sú na samom okraji dediny. Zlodej sem ľahko príde tam od lesa. Vidiš?“ Ukazovala na mohutné stromy asi tridsať krokov ďaleko. „Zisti kto mi kradne hydinu a nechám ťa prespať zadarmo.“

„Dobre,“ súhlasil Benno. Určite to bude len nejaká liška, ktorú chytí ako nič.

Vdova nastavila dlaň. „Najprv zlatku. Vrátim ti ju ráno ak chytíš zlodeja.“

Benno teda vybral jednu zlatú mincu. „Nech sa páči.“

„Som rada,“ prehovorila vdova, „že sme sa dohodli. Vnútri je odstávka pre koňa, ale pozor. Mám tam somára. Nie môjho manžela, ten už umrel, haha.“ Pobavila sa na vlastnom vtipe. „Ten somár je viac nápomocný.“

„Aha...No a teda kto to môže kradnúť? Tie spiecky myslím. Nemôže to byť nieкто z dediny? Alebo to je liška?“

„Keby viem, tak ti to nedám vyšetriť.“

„Pravda,“ prikývol Benno.

„Ale poviem ti, že vždy keď zmiznú spiecky je počuť kvákanie.“

„Kvákanie?“

„Áno, akoby kvákala nejaká ropucha, alebo čo.“

„To bude náhoda.“

Vdova Renáta mykla plecami: „Neviem. Jáj a ešte niečo. Vnútri máš sviecu. Stodola je drevená a je tam slama, takže ju nedávaj dole z podstavca, aby si to tu nepodpálil.“

„Samozrejme.“

„Jedlo v cene nie je. Keby niečo, nájdeš ma v dome za stodolou. Tam mám aj ohradu s kurínom.“

„Dobre.“

Benno ležal na kope slamy v malej stodole. Na malej drevenej debni horela sviečka. V jednom odstavnom boxe odpočíval jeho kôň a v druhom akýsi somár. Na prekvapenie tu nebol smrad ako v iných stajniach. Stará žena celkom iste denno-denne upratovala a vynášala somárov trus.

Vonku začalo pršať. Dažďové kvapky upokojujúco bubnovali na streche. Vzhľadom na upršanú noc bolo toto miesto priam útulné.

Benno premýšľal, že prečo vlastne zobral tú ponuku. Až teraz mu došlo, že ak má celú noc striehnuť na nejakého zlodēja, tak sa vôbec nevyspí. A čo ho vlastne po cudzích sliepkach. Vykašle sa na to. A to kvákanie čo? Lesné ropuchy kradnú sliepky? Zasmial sa nad tou predstavou.

Natiahol sa na slame a privrel oči.

Odzrazu sa z vonku ozvalo hlasné kvákanie.

Mladý rytierov posol sa strhol. Dokonca aj kôň a somár nastražili uši.

Niektó chodil okolo stodoly.

Zase to kvákanie. Hlasné a prenikavé. Toto nebola obyčajná žaba.

„Čo to?“ zamrmľal sám pre seba Benno. Vstal a zamieril k vrátam.

Pomaly ich otvoril. Ovalil ho vlhký vzduch. Vonku lialo ako z krhly a v tme nič nevidel.

Práve sa chystal zavrieť, keď popred stodolu čosi prebehlo. Videl len lesklú zelenú kožu. Počul kotkodákanie sliepky.

„Hej!“ zakričal. „Stoj!“ To bol iste ten zloděj. Veľmi sa mu do dažďa nechcelo, ale keď ho chytí, ušetrí jednu zlatku.

Rozbehol sa do noci. Po tvári mu stekali dažďové kvapky. Vlhká zem pod jeho krokmi čvachtala.

Mocný blesk osvetlil oblohu. Zadunel hrom.

Vtedy ho uvidel. Morbídny a slizký žabí muž držal v rukách bielu sliepku. Zakvákal a za pomoci mocných nôh odskočil do tmy.

Benno nemohol uveriť vlastným očiam. Zdalo sa mu to? Bola to hra noci, bleskov a dažďa, alebo to bolo naozaj?

Vytasil meč a rozbehol sa vpred. Tak či tak už premokol. Navyše by nedokázal zaspať s vedomím, že sa tu potuluje žabia potvora.

Hustý dážď konečne ustal. Búrkové oblaky sa začali trhať a striebřistý mesačný svit aspoň trochu osvetlil vlhký les. Benno neoblomne postupoval podľa zvuku kvákania.

V tme uvidel starú krivú drevenicu bez okien. Pristúpil k nej bližšie. Všimol si, že sú na nej priklincované mŕtve žaby všetkých veľkostí. Malé kostičky na šnúrkach viseli nad dverami. Prebehol mu po chrbte mráz.

Zvnútra sa ozvalo kvákanie.

Benno učinil tak, ako to robieval keď rozdával rany počas bitky v krčme, náhle a bez rozmyslu.

Vykopol dvere na drevenici a vtrhol dnu ako víchor aj s mečom v ruke.

To čo videl ho zarazilo až stuhol ako socha.

Stará zhrbená a zvráskavená ježibaba v čiernom práve miešala akúsi gebuzinu v kotlíku. Vedľa nej stál morbidný žabo-muž, ktorý práve živú sliepku hodil do kotla. Tá chudera v panike kotkodákala a trepala krídlami až všade lietalo perie.

„Koho nám to sem osud privial?“ spýtala sa ježibaba ako ďalej miešala utopenú sliepku v kotlíku.

Žabia kreatúra len vyvaľovala svoje veľké oči.

„Čo sa to tu deje?“ spýtal sa Benno.

„Ach, môj drahý,“ riekla stará žena. Pustila obrovskú varechu, prešla k stene a z poličky zobrala malú mištičku.

„Odpovedz mi,“ trval na svojom Benno. Pevne zvieral svoj meč pripravený bojovať. „Kto je tento žabiak?“

Ježibaba sa prudko otočila a to rýchlosťou šelmy. Čosi rozprášila do vzduchu.

Benno sa toho prachu nadýchol. Ani sa nenazdal a začala sa mu točiť hlava.

„Čo...čo to...“ mrmlal si ako strácal vedomie.

Spadol na zem. Ostala tma.

Benno sa prebral. Nemohol sa hýbať. Rýchlo si uvedomil, že je priviazaný k stoličke. Rovno pred ním bublalo niečo v kotlíku. Žabí netvor postával v rohu drevenice a nezdalo sa, že by ho čokoľvek zaujímal. Pozeral len tak do prázdna a pripomínal žabu, ktorá sa vyhrieva na kameni, ale namiesto slnka ho hriali žeravé uhličky v pahrebe pod kotlom.

„Taký mladý a mocný,“ prehovoril nepríjemný hlas ježibaby.

Benno si uvedomil, že stojí priamo za ním.

Zacítil jej smradľavý dych na krku. „Neboj sa,“ hovorila mu do ucha. „Nebude to bolieť.“

„Čo mi chceš urobiť?“ vyzvedal mladý posol.

„Urobím z teba žabu,“ odpovedala mu starena.

Potom ho obišla a postavila sa priamo nad neho. Teraz videl priamo do jej odpornej a zvráskavenej tváre. Zaškerila sa a odhalila už takmer zhnité hnedé zuby. Páchlo jej z úst tak, že Benno naplo na zvracanie.

Chytila ho za bradu a otáčala mu hlavu zo strany na stranu. Cítil nepríjemný dotyk jej mozolnatých rúk. „Taký fešák. Keby mám o sto rokov menej, dala by som si povedať.“

„Nechaj ma,“ bránil sa Benno.

„Nie, nie, nie,“ hovorila ježibaba. Nabrala do malej misky kúsok gebuziny z kotla. „Tu máš. Vypi to.“

„Nechcem,“ odfrkol posol priviazaný k stoličke. Zavrel ústa ako trucujúce dieťa, ktoré odmieta jesť.

Starena mu chytila líca a stlačila. „Vypi to,“ povedala a začala mu odporný horúci sliz liať do úst.

Benno ho vyplŕúval a začal sa mykať, no márne. Lano držalo pevne.

Štuchol však do misky a zelený odvar sa vylial na podlahu.

„Čo to robíš,“ frflala starena. „Teraz to musím utrieť.“

Ježibaba sa otočila a siahla po handre na polici. Benno sa celou silou trhol. Mierne poskočil aj so stoličkou a spadol na zem. Treskol pritom do kotla, ktorý tak zhodil. Odporná tekutina rozliala všade na podlahe. Horúce uhličky v pahrebe zapálili lano, ktorým bol uviazaný. Napol všetky svaly na tele.

Konečne bol voľný.

„Prestaň!“ skríkla ježibaba ako sa chystala šmariť do vzduchu uspávajúci prášok.

Benno sa na ňu vrhol a kusom lana, ktoré mu ešte stále viselo kolo rúk, ju začal škrtiť.

„Nie, nie, nie!“ kričala odporným hlasom. Na to aká bola stará mala až priveľa sily.

Zatiaľ čo spolu zápasili, žabo-muž poskakoval v rohu drevenice a rozhadzoval rukami na všetky strany.

„Zdochni,“ precedil pomedzi zuby Benno a použil všetku svoju silu, aby tú hnusnú starenu

uškrtil.

„Nie!“ zhúkla zase ježibaba.

Všetko sa začalo triasť, akoby vonku dupal masívny obor. Veci popadali z poličiek. Odniekiaľ prišlo žiarivé svetlo horšie ako pohľad do slnka cez pravé poludnie.

Mladý posol uvoľnil stisk, aby si zakryl oči.

Benno sa dychtivo obzeral okolo seba do hlbkej noci. Stál kdesi vo vlhkom lese. Cez potrhané oblaky nazeral strieborný mesiac. Nikde nebolo ani stopy po starej drevenici ani po odpornej ježibabe. Prisahal by však, že jej dom stál presne na tomto mieste.

Potom si všimol v blate odlesk čepele. Bol to jeho meč. Zohol sa poň a vrátil ho do pošvy. Bude ho musieť vyčistiť keď sa vráti do stodoly.

„Au,“ ozval sa nárek z tmy.

Akýsi starší muž ležal na zemi a pomaly vstával na vlastné nohy. Na sebe mal len staré otrhané šatstvo. „Do riti,“ zahrešil. „Konečne som voľný.“

„Kto si?“ spýtal sa ho Benno. „Odkiaľ si sem prišiel?“

„No,“ odpovedal mu otrhaný chlap. „Ja som tu bol stále. Tfuj,“ odpľul si. „Ešte mám v ústach pachť z toho hmyzu, čo som zožral.“

„Čo?“ čudoval sa mladý posol. „Počkat'. Ty si ten... ten žabiak?“

„Hej, hej,“ prikyvoval muž. „Tá striga, či čo to je, ma zakliala.“

„Akože... Eh?“

„Tá sviňa zo mňa urobila žabieho muža,“ hovoril otrhanec. „Všetko som vnímal, ale mal som pudy ako žaba. Nevieť to vysvetliť. Chcem ísť domov.“

„Kde bývaš.“

„V dedine Horníky.“

„Ako sa voláš?“

„Gustáv,“ predstavil sa.

„Nevolá sa tvoja žena Renáta?“

„Áno,“ odpovedal mu Gustáv. „Ako vieš?“

„No... To ona ma poslala chytiť toho, kto jej kradne sliedky.“

„Musel som ich kradnúť. Moje žabie ja to ťahalo domov a vedel som, že tam sú aj sliedky, ktoré tá sviňa stará na niečo potrebovala.“

„Ale ako je to možné?“ vyzvedal Benno. „Nikdy by som nepovedal, že ježibaby sú skutočné.“

„Veru sú,“ hovoril Gustáv. „Chytila ma v lese a zakliala ma. Po nociach mi hovorila všemožné príbehy. Pochopil som z toho, že jej drevenica sa objaví len večer. Preto som aj ja len v noci chodil kradnúť. Dni akoby neexistovali. V mojej pamäti je len a len noc.“

„Takže... tá starena sa môže vrátiť?“

„Neviem,“ mykol plecami otrhaný Gustáv. „Podľa mňa si ju odohnal. Možno ušla hlbšie do hôr.“

„Mali by sme vrátiť,“ riekol Benno a začal sa otáčať, no v tme nevedel určiť správny smer. „Trafiš do dediny?“

„Trafím. Pod' za mnou.“

Vonku sa začínalo brieždiť. Stará Renáta si išla oči vyočiť. Nemohla uveriť, že do domu práve vošiel jej manžel, ktorého pokladali všetci za mŕtveho. V ruke držala vrece s drobnom pre sliepky, ktoré jej vypadlo od prekvapenia z rúk.

„Ako to je možné?“ spýtala sa. „Gustáv, veď ty si zomrel.“ Vôbec sa netešila, že jej vlastný muž sa vrátil domov.

„To je na dlho,“ odpovedal jej Gustáv.

„A čo to máš na sebe? Ty si celé tie týždne chl'astal, že?“

„Nie, prekliala ma striga,“ otočil sa na mladého posla, ktorý stál vo dverách. „Že? Povedz jej.“

„Je to tak,“ odpovedal Benno. „Urobila z neho žabieho muža, Preto vždy bolo počuť kvákanie.“

„A dost,“ ohradila sa Renáta. „Zo mňa si tu dobrý deň robiť nebudete.“

„Je to pravda,“ tvrdil svoje Benno. „Vyriešil som krádež sliepok. Rád by som dostal svoju zlatú mincu.“

„Tu máš,“ šmarila ju po ňom.

On ju stihol chytiť. „Ďakujem.“

„A prac sa mi z očí!“ skríkla Renáta. „Už je ráno tak si zober koňa a choď.“

Benno sa mierne uklonil. „Bolo mi ct'ou.“

„Hej, hej,“ frflala Renáta a nedbalo mávla rukou.

„Počkaj ešte,“ zastavil ho Gustáv. Výraz v jeho strhanej tvári hovoril za všetko. „Ďakujem ti. Zachránil si ma.“

„Nie je zač.“

Potom se Benno otočil a vyšiel von z dreveného domu. Svitalo a slnko pomaly vychádzalo

nad hory. Malá dedina Horníky sa prebúdzala k životu.

Ako kráčaľ k stodole počul z domu krik. Stará Renáta karhala svojho manžela. Normálne mu ho prišlo ľúto. Radšej ešte pridal do kroku.

V stajni rýchlo osedlal koňa, zobral ho von a vyskočil na jeho chrbát.

Dal na cestu. Nechcel ostať v týchto lesoch ani o chvíľu dlhšie. To čo zažil túto noc mu nikto nikdy neuverí. On sám to stále nedokázal vstrebať.

Po nočnej búrke ostala zem poriadne mokrá. Pod kopytami koňa čvachtalo lepkavé blato.

Benno so zívot si na plné ústa. Vôbec sa nevyspal. Toto bude veľmi náročný deň. Ešte aspoň jednu noc strávi pod holým nebo. Potom konečne dorazí do provinčného mesta.

A tak pokračoval ďalej, snažil sa nezaspať a premýšľal nad svojím zvláštnym zážitkom.